

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 10 lipca 2026 r.

Pozycja 71

POSTANOWIENIE z dnia 8 stycznia 2026 r. Sygn. akt Ts 211/23

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Piotrowicz – przewodniczący
Rafał Wojciechowski – sprawozdawca
Andrzej Zielonacki,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 2 kwietnia 2025 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 19 lipca 2023 r. (data nadania) M.J. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił o stwierdzenie, że: art. 126 § 1 oraz art. 126 § 1 pkt 6 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.; dalej: k.p.c.) w zakresie, w jakim „ogranicza znaczenie zwrotu pismo jedynie do formy papierowej, a zwrotu podpis wyłącznie do podpisu sporządzone[go] w formie określonej w art. 78 § 1 (...)” ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2024 r. poz. 1061, ze zm.), jest niezgodny z art. 45 ust. 1; art. 45 w związku z art. 7; art. 45 ust. 1 w związku z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 25 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE (Dz. Urz. UE. L Nr 257, s. 73; dalej: rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady UE lub eIDAS).

Skarżący twierdzi, że zakwestionowany w skardze art. 126 § 1 k.p.c. narusza prawo do rzetelnego rozpoznania sprawy, ponieważ zgodnie z „utrwaloną archaiczną wykładnią (...) opartą nie nieobowiązującym stanie prawnym” ogranicza pojęcie podpisu tylko do „podpisu konwencjonalnego wykonanego osobiście za pomocą przyrządu pisarskiego na papierze”. Powyższa wykładnia zakwestionowanego w skardze art. 126 § 1 k.p.c. jest także niezgodna z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady UE. W tym zakresie skarżący przedsta-

wił obszerny wywód dowodzący, że w świetle prawa krajowego i „unijnego” możliwe jest doręczanie pism procesowych opatrzonych podpisem elektronicznym.

Trybunał Konstytucyjny, postanowieniem z 2 kwietnia 2025 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 16 kwietnia 2025 r.), na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, stwierdziwszy, że nie spełnia ona warunków wynikających z art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowanych w art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 u.o.t.p.TK. Trybunał ustalił, że skarżący, pomimo wezwania do usunięcia braków formalnych skargi nie wskazał naruszonego prawa wynikającego z art. 45 ust. 1 w związku z art. 7 Konstytucji, a tym samym nie uzasadnił zarzutu jego naruszenia. Wskazanie sposobu naruszenia prawa do rzetelnej procedury oraz uzasadnienie sformułowanych w skardze zarzutów sprowadza się jedynie do postawienia tezy, że zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady UE, nie ma zakazu stosowania w postępowaniach sądowych przepisów o podpisie elektronicznym. Mając powyższe na względzie Trybunał stwierdził, że zarzuty sformułowane w skardze przenoszą ciężar rozważań na płaszczyznę stosowania prawa, która co do zasady pozostaje poza zakresem kognicji Trybunału Konstytucyjnego. Przywołany w skardze art. 25 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady UE, z uwagi na jednoznaczne brzmienie art. 79 ust. 1 Konstytucji, jest natomiast niedopuszczalnym wzorcem kontroli.

W zażaleniu z 23 kwietnia 2025 r. (data nadania) skarżący zażądał skierowania przez skład orzekający „pytania prejudycjalnego” do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności art. 61 ust. 4 (błędnie oznaczonego w *petitum* jako art. 60 ust. 4) u.o.t.p.TK z art. 190 ust. 5 Konstytucji, a także z art. 45 ust. 1 w związku z art. 190 ust. 5 Konstytucji (s. 2 pisma procesowego; w *petitum* wnioskodawca wskazał natomiast przepisy ustawy zasadniczej niemające związku ze sformułowanym żądaniem; tak samo skarżący postąpił w sprawie o sygn. Ts 265/23, zakończonej postanowieniem z 27 maja 2025 r.) oraz zawieszenia postępowania do czasu rozpoznania wniosku. Według skarżącego zgodnie z art. 190 ust. 5 Konstytucji „wszelkie orzeczenia Trybunału zapadają większością głosów. Konstytucja nie przewiduje w tym zakresie wyjątku” (s. 2 zażalenia). Wydanie przez Trybunał orzeczenia (postanowienia o odmowie nadania dalszego biegu skardze) w składzie jednego sędziego jest więc niezgodne z przywołanymi przepisami ustawy zasadniczej.

Odnosnie do podstaw odmowy nadania skardze dalszego biegu skarżący, wskazawszy na orzecznictwo Trybunału zwrócił uwagę na to, że praktyka stosowania prawa może być przedmiotem badania zgodności z Konstytucją, jeśli jest – tak jak w przedstawionej sprawie – trwała i jednolita. Zarzucił także, że Trybunał błędnie wywiódł, iż art. 25 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady UE jest wzorcem kontroli dla zakwestionowanego w skardze przepisu. Skarżący wskazał, że w skardze wniósł o stwierdzenie przez Trybunał, że art. 126 § 1 oraz art. 126 § 1 pkt 6 k.p.c. są niezgodne z „prawem do [s]ądu wynikającym z [a]rt. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z prawem do rzetelnej procedury sądowej opartej na normach prawa i działaniu [s]ądu na podstawie i w granicach prawa – [a]rt. 7 Konstytucji, co związane jest z niestosowaniem w toku post[ę]powania obowiązującej normy prawa unijnego, a to narusza (...) prawo do [s]ądu w zakresie prawa do post[ę]powania sądowego na podstawie i w granicach prawa – tu [a]rt. 25 eIDAS” (s. 4 zażalenia).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie

trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Odnośnie do żądania skarżącego skierowania przez skład orzekający wniosku („pytania prejudycjalnego”) do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności z Konstytucją art. 61 ust. 4 u.o.t.p.TK należy zauważyć, że ani Konstytucja, ani przepisy u.o.t.p.TK nie przewidują takiej formy aktywności procesowej. Nie upoważniają także Trybunału do wszczęcia postępowania *ex officio*. W obowiązującym stanie prawnym z wnioskiem o zbadanie hierarchicznej zgodności aktów prawnych mogą wystąpić do Trybunału wyłącznie podmioty określone w art. 191 ust. 1 pkt 1-5 ustawy zasadniczej. Każdy natomiast, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo na zasadach określonych w u.o.t.p.TK wystąpić do Trybunału ze skargą konstytucyjną (art. 79 ust. 1 Konstytucji). Mając powyższe na względzie Trybunał stwierdza, że sformułowany przez skarżącego w zażaleniu wniosek nie wywołuje żadnych skutków procesowych (por. postanowienia TK z: 23 października 2023, sygn. Ts 6/23, OTK ZU B/2023, poz. 303; 7 marca 2024 r., sygn. Ts 260/22, OTK ZU B/2024, poz. 179 oraz 27 maja 2024 r., sygn. Ts 77/22, OTK ZU B/2024, poz. 200). Jednocześnie należy zauważyć, że z przywołanego przez skarżącego art. 190 ust. 5 Konstytucji nie wynika, iż Trybunał nie może wydawać żadnych orzeczeń w składzie jednoosobowym. Przepis ten wyraża jedynie zasadę podejmowania rozstrzygnięć w sytuacji, w której skład Trybunału jest wieloosobowy. Nie wyklucza jednak, aby przepisy ustawowe (tj. przepisy u.o.t.p.TK), które zgodnie z art. 197 Konstytucji określają między innymi tryb postępowania przed Trybunałem, umożliwiły wydawanie rozstrzygnięć o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu w składzie jednego sędziego (zob. postanowienie TK z 13 marca 2014 r., sygn. Ts 276/13, OTK ZU nr 2/B/2014, poz. 166).

3. Trybunał stwierdza, że zarzuty postawione w zażaleniu nie podważają podstawy odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

3.1. Bezzasadna jest teza, jakoby Trybunał błędnie zinterpretował „stan faktyczny i formalny”, w związku z którym skarżący wniósł skargę konstytucyjną. Skarżący wydaje się nie zauważać tego, że zainicjował postępowanie przed Trybunałem w związku z postanowieniem Sądu Najwyższego z 14 czerwca 2023 r. (sygn. akt [...]). Orzeczeniem tym Sąd Najwyższy oddalił skargę na przewlekłość postępowania, stwierdziwszy, że w sprawie rozpatrywanej przez Sąd Apelacyjny w K. (sygn. akt [...]) do niej nie doszło. W sprawie nie odrzucono więc, co podnosi skarżący, ani skargi na przewlekłość postępowania, ani zażalenia na to rozstrzygnięcie. Postawiony w zażaleniu zarzut nie ma zatem związku z analizowaną skargą konstytucyjną.

3.2. Trybunał nie podziela poglądu, jakoby w skarżonym postanowieniu błędnie zdefiniował charakter przywołanego w skardze art. 25 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE (Dz. Urz. UE. L Nr 257, s. 73; dalej: rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady UE). Powyższy przepis skarżący wskazał w *petitum* skargi jako ten, który stanowi wzorzec kontroli dla zakwestionowanych art. 126 § 1 i art. 126 § 1 pkt 6 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2024 r. poz. 1568, ze zm.). Potwierdził to w uzasadnieniu postawionych w skardze zarzutów. W związku z tym Trybunał ponownie przypomina, że

podstawą skargi konstytucyjnej może być zarzut naruszenia tylko konstytucyjnych wolności i praw występującego z tym środkiem prawnym. Mogą to być wszelkie wolności i prawa, pod warunkiem, że są sformułowane w Konstytucji. Dlatego w rozpatrywanej sprawie nie ma znaczenia to, że art. 25 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady UE został przez skarżącego przywołany jako wzorzec związkowy.

3.3. Trybunał stwierdza, że skarżący, wbrew temu co utrzymuje, nie wykazał występowania stałej i jednolitej praktyki stosowania kwestionowanych w skardze art. 126 § 1 i art. 126 § 1 pkt 6 k.p.c. W piśmie procesowym z 12 sierpnia 2024 r., co zauważył Trybunał w skarżonym postanowieniu, a czego skarżący w zażaleniu nie kwestionuje, przywołał on orzeczenia stanowiące w jego przekonaniu o tym, że podpis elektroniczny złożony na piśmie wniesionym do sądu w formie załącznika do e-maila nie stanowi braku formalnego pisma procesowego. Zarzucając niekonstytucyjność treści przepisów ustalonej przez orzecznictwo sądowe, skarżący odwołuje się więc do orzeczeń, które popierają jego stanowisko, a zatem reprezentują przeciwne w odniesieniu do tego, które zostało przyjęte w sprawie, w związku z którą wystąpił ze skargą do Trybunału. Skarżący wskazuje więc w istocie na rozbieżności w orzecznictwie sądowym dotyczące prezentowanego w skardze problemu konstytucyjnego.

Mając powyższe na względzie, Trybunał Konstytucyjny nie uwzględnił zażalenia.